

veiebringe gode Forhold i Vestindien, hvormed baade Arbejderne og Arbeidsgiverne kunde føle sig tilfredse, saa vilde der derigjennem være givet en Sikkerhed, som vistnok vilde være større end den, nogen Militærstyrke kan give. Altsaa som et Led af et fornuftigt Reformprogram kunde jeg forstaa, at man kunde gaa til en Indskrænkning af de militære Udgifter, thi det var ganske vist urimelige Udgifter, som disse smaa Kommuner maatte bære dertil; men at opretholde den hidtil givne Tilstand med Erkendelse af, at den i alt Fald for en stor Dels Bedkommende maatte føre til Ulykke og samtidig dermed indskrænke Militæruddgifterne, anser jeg for at være den urimeligste Vej, man kunde slaa ind paa. Vilde man opretholde den utaalelige Tilstand i Vestindien, saa maatte man være henvist til ogsaa at opretholde Militærstyrken; thi kun ved denne var man i Stand til at kunne fastholde den Tilstand, som var tilstede; men trods Advarsler fra Dernes Side, og trods gjentagne udtalte Betæneligheder fra Kolonialraadets Side, er man dog gaaet til at indskrænke Militærstyrken samtidig med, at det hele Arbejderforhold blev opretholdt derovre. Det er disse Veie midt mellem begge, som jeg anser for at være ueblyge. Folkethinget har hver Gang, man har henvendt sig til os med Pengefordringer, været henvist til at sige: „Sa, vi have kun ved Spørgsmaal om Bevillinger for Derne nogen Magt til at gjøre vore Ansuelser gjældende ligeover for Vestindien, og derfor var det, at man til Bevillingen i 1876 til Fællessukkerogierne sluttede Fordringen om Arbejderregulativernes Ophevelse. Det blev udsat saaledes, at de kun skulde gjælde i tre Aar, men dog med den Tilspøining, at de skulde være ophævede senest efter 3 Aars Forløb. Men Enhver maa dog gaa ud fra, at Erfaringen fra 1848 maatte lære Regjeringen, at der maatte foregaa en saadan Forberedelse, der muliggjorde Arbejderregulativernes endelige Ophevelse. Det er mig bekendt, at der i den Henseende har været stærk Betænelighed paa Den selv, og den er fremkommen under saadanne Forhold, at det var Gouvernementets Pligt at kjende den, idet man sølte sig angstelig overfor den Tilstand, som vilde indtræde i det Dieblit, Arbejderregulativerne traadte ud af Kraft; man var angstelig for, hvorledes man skulde skaffe Husly, Proviant og hvad dertil høver, til hele den hussvilde Befolkning, som mulig kunde fremkomme, og navnlig var man angstelig for, at der ikke var tilstrækkelig Politistyrke tilstede til at regulere hele den store Arbejderbefolknings Forhold i det Dieblit, da Kapital og Arbejde i Vestindien første Gang bleve stilledes frie overfor hinanden. Saadanne Betæneligheder ere fremkomne, men der er ikke fra Regjeringens Side taget noget som helst Hensyn dertil. Ivertimod ser det ud, som om Optøjerne indtraf den 1ste Oktober ganske uanet,

uden at der var Nogen, der tænkte sig Mulighed af, at noget Saadant kunde hende. Det er et karakteristisk Kjendemerke for Livet i Vestindien; det forekommer mig, at man der lever efter det bekjendte: après nous le deluge — efter os kommer Syndfloden. — I dette Tilfælde kom den noget før, man havde ventet den. Jeg kan ikke dele deres Opfattelse, som tro, at de da stedfundne Optøier kun være Frugten af tilfældige Omstændigheder. Noget Saadant har naturligvis spillet med ind deri, men at der har maattet ligge noget Dybere til Grund derfor, kan jeg ikke betvivle. Vi ere ganske vist nu for en væsentlig Del afskaarne fra at skaffe os virkelige indgaaende Oplysninger om de sande Stemninger og Forhold; men der er af de spredte Ting, som ere komne for Dagens Lys, dog allerede Noget, som tyder paa, at Grunden til de foresaldne Uroligheder ikke er nogen blot og bar Tilfældighed. Det er allerede for mig noget paafaldende, at Negerbefolkningen, hvis Kjendemerke i alt Fald for en væsentlig Del i den almindelige Opfattelse er en høi Grad af Trofskab, skulde uden anden end tilfældig Anledning begaa saa store Forbrydelser, som ere skete. Der er ogsaa i den Henseende et Vidnesbyrd, som jeg ikke kan undlade at fremdrage, et Vidnesbyrd om, hvad virkelig menneskelig Opræden lige over for Negerbefolkningen kan bevirke. Der er en Mand her, der er bekjendt for sit filantropiske Sindelag, som eier en Plantage paa St. Croix; lige over for ham stod Arbejderne i det Forhold, at de søgte at værne hans Bærter og Hus, og det endog med deres eget Liv. Det er et af de Træk, der tyde paa, at den Maade, hvorpaa Negerne ere optraadte, dog muligvis kunde hidrøre noget fra det Forhold, hvori Arbeidsgiverne have stillet sig til Arbejderne. Der er et andet Træk end dette, og det er, at der gjentagne Gange efter Beretningerne lød den Udtalelse fra Arbejdernes Side: Vi maa ikke røre ved Faktoret ved Fællessukkerogieret, thi det er med os. Jeg nævner disse smaa Træk, fordi man deraf kan søge Fingerring til at forstaa hele Bevægelsen. Jeg kan forstaa, at der blandt Arbejderne har været den Opfattelse, at til Fællessukkerogieret var Ophevelsen af Arbejderregulativerne loolig knyttet, og at de da atter maatte tænke, at Faktoret, som altsaa medførte saa gavnlige Følger for dem, maatte anses for at staa paa deres Side. — Jeg skal ikke indlade mig paa Autoriteternes Opræden under selve Optøjerne derovre, idet jeg giver den ærede Ordsvær Ret i, at vi ikke ere i Stand til fuldt ud at kunne bedømme den, før vi have fuldstændige Meddelelser derom. Der vil vist ikke være saa Lidt at sige derom; men jeg beskæger navnlig, at man, efter at enhver Fare var overstaaet, har grebet til et Middel, som kun kunde føre til det Resultat, at bortskaffe dem, af hvem man kunde antage at faae de fyldestgørende Meddelelser om Marsagerne til og Forholdene, hvorun-